

Arrest

nr. 106 285 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 maart 2012 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Op 4 april 2012 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M.A.A.H., M. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 05.03.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde “Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaartegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel

risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel

risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het

land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is met bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk dient gewezen te worden op het gestelde in artikel 39/81, vijfde en zevende lid van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”

“Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

De wetgever heeft uitdrukkelijk in de wet opgenomen dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”. In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat “in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). Het begrip “nieuw middel” omvat ook de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden, worden aangewend.

2.2. In een enig middel werpen verzoekers op: *“schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet); schending van artikel 3 E.V.R.M.; schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht”*.

2.3. Waar verzoekers in hun synthesesmemorie opwerpen dat niet in concreto wordt uiteengezet waarom de aangehaalde medische situatie van hun zoon niet in overeenstemming is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, betogen dat *“artikel 9ter niet alleen [beschermt] tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land naar waar de aanvrager zou moeten terugkeren”* en dienaangaande een betoog uiteenzetten waarbij zij verwijzen naar de rechtspraak van de Raad die verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat dergelijke uiteenzetting niet is terug te vinden in het verzoekschrift, noch een antwoord vormt op de nota van verwerende partij. Evenmin wordt uiteengezet waarom het niet eerder kon worden ontwikkeld in het verzoekschrift. Gelet op het gestelde in punt 2.1. dient dit betoog buiten beschouwing te worden gelaten.

2.4. Waar verzoekers zich beroepen op de schending van artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat zij in hun verzoekschrift nalaten in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling schendt. Zij kunnen dit euvel niet dienstig rechtzetten met hun betoog in de synthesesmemorie, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.5. Verzoekers betogen in hun synthesesmemorie dat zij hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag per aangetekend schrijven van 8 maart 2012 aanvulden met nieuwe elementen. Zij werpen op dat het verslag van de arts-adviseur van 5 maart 2012, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, geen rekening houdt met of motiveert aangaande het medisch attest van 13 februari 2012, opgesteld door dr. S.B., waarin gewag wordt gemaakt van een actuele aandoening waarvoor adequate opvolging noodzakelijk is, zodat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing nagelaten heeft om rekening te houden met alle elementen van het dossier. Verzoekers betwisten het betoog van verwerende partij in haar nota waar deze stelt dat het aangetekend schrijven van 8 maart 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van Vreemdelingenwet betrof en betogen dat dit schrijven een actualisatie van hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag inhield.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.7. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *“zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”*. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...).”

2.8. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met en niet motiveert aangaande de stukken die verzoekers indienden per aangetekend schrijven van 8 maart 2013, in het bijzonder met *“het meest recente medische verslag, opgesteld door dokter S.T., dd. 13 februari 2012”*.

2.9. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 5 maart 2012, waarin vanzelfsprekend geen rekening werd gehouden met het in punt 2.8. vermelde schrijven, aangezien verwerende partij er op dat moment nog niet over beschikte. Waar verzoekers opwerpen dat de bestreden beslissing de *“nieuwe medische rapporten [negeert]”*, betoogt verwerende partij in haar nota dat *“de aangetekende zending van 8 maart 2012 de tweede aanvraag behelsde om machtiging tot verblijf van drie maanden, waarbij de medische problematiek werd aangekaart van de minderjarige zoon van verzoekers”*. Verwerende partij meent aldus dat het in punt 2.8. bedoelde schrijven geen aanvulling betrof van de in punt 1.1. vermelde aanvraag, maar evenwel een nieuwe aanvraag inhield op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.10. De Raad stelt vast dat het aangetekend schrijven van 8 maart 2012, dat zich integraal in het administratief dossier bevindt en waaraan het medisch verslag van dr. S.T. van 13 februari 2012 werd toegevoegd als achtste stavingsstuk, als onderwerp vermeldt *“aanvraag voor een verblijf van meer dan drie (3) maanden voor mijnheer A.A.A.H., M., mevrouw D.S.A.S., S. en hun vijf minderjarige kinderen M.A.A.H., S., M.A.A.H., Y., M.A.A.H., K., M.A.A.H., M., M.A.A.H., A. op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (“Vreemdelingenwet”)*, waarbij verzoekers' raadvrouw stelt: *“In naam van verzoekers (...) richt ik u deze aanvraag tot regularisatie op basis van medische redenen.”* Gelet op deze bewoordingen, de inhoud van dit schrijven waarbij eerst de *“ontvankelijkheid van de aanvraag”* en vervolgens haar gegrondheid wordt besproken en het feit dat elke verwijzing naar de in punt 1.1. bedoelde aanvraag in dit schrijven ontbreekt, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om dit schrijven te beschouwen als een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat de Raad niet inziet waarom verwerende partij in de bestreden beslissing rekening diende te houden met en diende te motiveren aangaande het medisch getuigschrift van dr. S.T. van 13 februari 2012 dat aan dit schrijven werd toegevoegd.

2.11. Ten overvloede merkt de Raad samen met verwerende partij op dat verzoekers' schrijven van 8 maart 2012 door verwerende partij beoordeeld werd, waarbij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde op 23 maart 2012. Het staat verzoekers vrij hiertegen een beroep in te dienen bij de Raad.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA